

Nagy Zalán

SZÉLCSEND UTÁN

Nyakamba fúj a szellő, ami talán csak
pillangócsapás volt pár éve messze innen,
aranyozott minták, kovácsoltvas kapuk,
öregember slattyog fel-alá a kertben.

Lesem, lesem, nagyapám, vízhasad
hány liter, mekkorára dagad az örvény,
mielőtt eltűnne hirtelen?
Ágyba vizelsz rendszerint. Meg ne mozdulj,
összenyomod a katicababákat
és a csecsemőférgemet. Olyan nehéz vagy,
olyan nagyon nehéz tudsz lenni.

A szélcsend az búcsú,
kényszertalálkozás. Gondoltál már arra,
hogyan fekszem rajtad, mint hajó
a tenger fenekén? Megalázó ez,
ismerősen bűzlik, és ezért szeretjük.
A vasárnapi ebéd pizstráng, megint, nyilván.

Körmönfont dolog a törődés, álmomban
gondnokok kopognak vastag talpú
cipőben, mindent többször zárni,
mindent egyszer nyitni, vattával tömni be
a falnak a füleit. Álmomban gondnokok
rohannak ki a köztérre, összeverekednek,
de nem jön ki a rendőrség,
és a sötétben egyetlen kamera se rögzít felvételeket.

Napellenzőt hordanak a pálmafák,
távoli tájak kerülnek szét fejemben,
mint a szőnyegként felcsavart gyep.

Ha egyetlen kívánságom lenne,
most mégis mit kívánhatnék?
Akárcsak a szemem fényére,
szélcsend után, úgy tudjak vigyázni rád.

MADÁRTÁVLATBÓL

Én sosem féltem, csak megijedtem párszor.
Hogy most tényleg nem bocsáthatok meg,
se holnap, se holnapután, se magamnak, se másnak.
Hogy a cement megköt, és benne marad a lábnyomom.

Aztán kis idővel minden elsimult,
és ami a padláson lakott, a pincébe költözött le.
Madártávlatból szebb lehet a város,
egészségesebbek a gesztenyefák.
Nem látni elhanyagolt kertet,
összeroppant csigaházakat.
A magasban lakni nem egy állapot,
csupán szemszög, sosem biztonság.

A biztonságot hajkurászni sem lehet.
Akkor öntöm le magam kávéval,
amikor a legjobban vigyázok.
Akkor álmosak a szemeim,
amikor a legkevésbé szeretném.
És azokon a reggeleken süt leginkább a nap,
amikor muszáj kimozdulnom. Ilyenkor
történnék a dolgok, amiktől megijedek,
a dolgaim, amiket utólag megbocsátok,
mert csak így lehet.
Kis idővel, szelíd reménnyel, madártávlatból.